

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

**VI МЕЖДУНАРОДЕН СТУДЕНТСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ПО ПРЕВОД
„ТРАНСФОРМАЦИИ 2021“**

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК – рубрика „Поезия“

ЗЛАТОКОСА ЕСЕН

Ран Босилек

Златокоса и засмяна,
дар дарува есента,
кичи с гиздава премяна
дървеса, треви, цветя.

Тя обсипва ги със злато
и със пурпур ги краси,
да се радват докогато
зла слана ги покоси...

ХУДОЖНИКЪТ И ВЯТЪРЪТ

Атанас Далчев

Художникът искаше да нарисува вятъра,
и рисуваше листа, които излизат лудо от
пожълтялото дърво като искри от разпалван огън.

Той искаше да нарисува вятъра,
и рисуваше как се струи и проблясва тревата
в ливадата.

Той искаше да нарисува вятъра,
и рисуваше облаци, пръснати в паническо
бягство по небето.

Художникът искаше да нарисува вятъра,
и виждаше винаги, че рисува друго.

ПОЕЗИЯ

Петя Цонева

Пролетта като тънка лилава завеса пълзи
на земята по голото, топло, бакърено рамо.
От зелените клони на лешника капят сълзи,
но не стигат до долу. До пчелните кошнички само.
И навсякъде всичко с въздушна небрежност звъни
сякаш косът, бохемът на ранната пролет, подмята,
че дори да напрегнем до скъсване всичките дни,
пак един само дъх на кокиче премества земята.
Как обичам на старите истини първия час.
Да избягам от всички сплетни на големите думи
и да слушам как някой, с небе по-олекнал от нас,
слиза, без да усетим, студеното в нас да целуне.
И тогава аз ставам по-истинска даже от мен
в този свят, в който себе си всеки си мисли, че има.
И потъвам в бездънното синьо на топлия ден,
с риск от мен да остане единствено бялата рима.
И не знам за какво сме се хванали, просто не знам.
Пукат всичките корени, сраснали с част от небето.
Някой с цяла земя по-дълбок се приготвя за там.
И когато си тръгне, земята си спомня крилете.

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК – рубрика „Проза“

ЛЕКИТЕ МОРСКИ ВЪЛНИ

Елин Пелин

Стоя край морския бряг и гледам вълните. Като млади, игриви момичета те летят по безкрайното море и пеят диви и свободни песни.

– Мили, хубави вълни, починете си. Какви са тия вечни игри?

Вълните плискат по брега, смеят се и думат:

– Какво трябва на вас – поетите, – та вечно ни питате къде летим, защо се бием в бреговете, защо шумим, защо играем като безумни? Ние сме свободни, весели вълни, нам никакви закони не тежат, бездната е наша майка и любовта е наша цел. Прегръщаме скалите, целуваме бреговете и умираме щастливи.

Нам никакви закони не тежат.

Да живее свободата!

Летят леките вълни, летят по базкрайното море като млади, игриви момичета и пеят диви и свободни песни.

СЕКАЧИТЕ

Деян Енев

Преди няколко години през лятото с жена ми и дъщеря ми решихме да избягаме от големия шумен град и се качихме до едно село високо в планината.

Намерихме си квартира, настанихме се. Квартирата ни се намираше на централната улица.

– Прибери колата плътно до зида – каза ми хазайката. – Заради камионите.

Селото бе обявено за културен резерват. Възникнало е преди няколко века в резултат на две преселнически вълни – от Македония и Търново. Търновчани бяха виновни за уникалния изглед на селото, наподобяващ старото престолно Търново, македонските дюлгери – за умелата каменна зидария на къщите. Тук през годините бяха снимани десетки български филми и селото се гордееше с това.

Вечерта седнахме на терасата да се видим с хазайката, пъргава жена, която пазеше ключа за църквата и държеше магазинче за сувенири. По едно време се прибра и мъжът ѝ. Личеше си, че е утрепан от работа. Седна при нас, хапна, изпи две чаши ракия и го хвана.

– Изсякоха гората – говореше той. – Всичко изсякоха. Ей ги камионите, нели ги виждате. Не спират. И така е от години. Нагоре е страшно. Оголиха всичко, зяпнаха едни зъбери. Боли ме, разбираш ли, боли ме! Ей тук ме боли, душата ме боли.

И той хващаше пуловера си отпред на гърдите, сякаш искаше да го разкъса.

Наистина през селото постоянно се нижеха големи камиони, натоварени с отрязани трупи. Върху дървата се возеха секачи, прегърнали бензиновите си триони.

Мъжът на хазайката изпи още една чаша и отиде да си легне.

На другия ден се разходихме из селото, дивяхме се на красивите къщи, в много от тях вече се бяха настанили новите собственици – шефове на телевизии, банкери, бизнесмени. Лъскавите джипове лесно преодоляваха стръмните калдъръмени улици.

Привечер седнахме на терасата на кръчмата да вечеряме. Хазайката ни прекоси улицата и дойде при нас.

- Какво работи мъжът ти? – попитах я.
  - Че какво! С ей тия. Със секачите.
  - Нали му е жал за гората?
  - Какво да прави? Нели трябва да се яде.
- Тази история не ми излиза от главата.

СВЕТЪТ МЕ ПРЕГРЪЩА

(Есе)

Сашка Александрова

Будна съм. И днес. Някъде много далеч в небето се буди и слънцето. Заобикаля високите етажи и пробива прозореца. Става топло.

В стаята ми ухае на току-що сварено кафе. В тази тишина се будят сутрешните ми мисли. Записвам ги. Имам си тетрадка само за тях. После дълго време не ги чета. Чакам едно особено настроение, което ме прави безсилна да се боря, разтваря сетивата ми и ме превръща в мъничка Вселена, която може да чуе голямата Вселена.

И чувам – събуди се! Отвори очите си и погледни навътре в теб. Виж тишината, от която тръгват толкова много пътеки. Не тръгвай още. Погледай в най-дълбокото – в сърцето. Слушай и вярвай, че то знае повече, отколкото му позволяваш да ти каже. В дълбокото е потъмно, но има повече смисъл. Това, което може да ти каже сърцето, никой друг не може. Не се отказвай. Може понякога да ти се струва, че с дни и месеци нищо не чуваш, но това е измамата на тъмното. Всеки ден чуваш и научаваш – дума, чувство, нюанс на чувството. Със сигурност след време ще знаеш повече, отколкото знаеш днес.

Там, в дълбокото, се виждат и усещат и раните. Раните не са страшни. Винаги ще имаш рани. Страшно е, ако им дадеш власт и сила. Лекувай ги с нежност и вяра. Ако не можеш сама, позволи на някой друг да ги лекува, но не живееш с отворени рани. Отворени нека да бъдат сетивата.

Защото, без тях, ще се разминеш с хората, които има причина да срещнеш.

Откъсвам се от мислите си. Купа, пълна с жълто-оранжеви съкровища грабва очите ми. За миг разбивам тишината, но започва да ухае на прясно изцеден сок. И тишината ми прощава.

Будна съм. И днес. Знаем, че това е всичко и е достатъчно. Благодарна съм. Обичам. Обичат ме. Имам най-добрите приятели на света, които ме пазят, вдъхновяват ме, вярват ми, искат ме, лекуват ме, не ме съдят, не ме нараняват... Но понякога това всичко не ми е достатъчно. Искам още.

Затова се оглеждам в утайката кафе и тръгвам. Малко грим, аромат на жасмин и... светът ме прегръща. Имам право да бъда обичана!